

PROP DE VOSALTRES

Un nou diaca permanent

Amb molt de goig us comunico que Francesc Domènech Jornet (Granja d'Escarp, 1959), candidat al diaconat permanent, és acceptat per l'Església i rebrà aquest diumenge, 24 de juny, l'ordenació diaconal a la Catedral.

El Concili Vaticà II (1962-1965) va restaurar el Diaconat com a ministeri permanent. Les referències són explícites i nombroses en els seus documents. El papa Pau VI l'any 1967 ordena aquest ministeri i especifica els camps d'acció i les condicions requerides pels candidats al Diaconat.

Com diu el Catecisme, «Els diaques participen d'una manera especial en la missió i la gràcia del Crist... els marca amb una empremta... i els configura amb Ell que es va fer "diaca", és a dir, el servidor de tots. Entre altres coses els pertoca assistir... en la celebració dels divins misteris... d'assistir als matrimonis i beneir-los, de proclamar l'Evangeli i predicar, de presidir els funerals i de consagrar-se als diversos serveis de la caritat» (núm. 1570).

El candidat ho ha rebut com una gràcia de Déu. És també per a ell una aventura que viu acompanyat per la seva esposa, sense la qual, n'està convençut, no podria donar aquest pas amb total llibertat i disponibilitat. Els dos, i cadascú des de la seva responsabilitat pròpia i diferent, assumeixen amb fervor aquest servei a l'Església. Després de molts anys de casats i amb un fill, hauran de compaginar dues branques de l'activitat humana: el servei al món de la família i del

treball i el servei al Poble de Déu. La resta de diaques permanents, que ja viuen el seu ministeri a la nostra diòcesi, prou saben que aquest repte és molt ambiciós però no impossible perquè compten sempre amb el do i l'ajuda del Senyor.

Durant aquests últims temps Francesc ha viscut i celebrat la seva fe en una parròquia de Lleida, lloc on resideix durant els dies laborables i, sobretot, en la Parròquia de Sant Jaume de la Granja d'Escarp, on ha col·laborat assíduament i és molt conegut i estimat per tota la comunitat. El seu rector l'ha acompanyat en el temps del discerniment i l'ha presentat al bisbe perquè pugui ésser ordenat. El candidat ha obtingut una preparació acadèmica adequada a l'IREL i ha completat una formació humana i espiritual orientada pels responsables diocesans. La seva experiència professional s'ha situat en el món del comerç i de l'engi-

neria agronòmica. A través d'ella ha desenvolupat un estimulant contacte amb moltes persones i s'ha proveït d'un tarannà especial per a transmetre el missatge evangèlic.

Com tots els altres candidats, Francesc va sentir que era necessari donar una resposta significativa i compromesa a la crida que Déu fa i, segons el que havia viscut i sentia, havia de ser afirmativa. Li ho agraeixo en nom de l'Església. També a la seva família.

Amb l'ordenació diaconal, Francesc esdevindrà ministre al servei de la comunitat eclesial per tot allò que sigui necessari, sobretot per mostrar el Crist en la catequesi, en la celebració d'alguns sagraments i en la caritat. És cert que ha de tenir cura de la seva fe personal i ha de procurar ser sempre un testimoni viu i autèntic, amb paraules i obres, del Senyor. Podríem dir finalment que el diaca permanent ha de mantenir per sempre dues preocupacions de manera simultània; per una part, la seva família (esposa i fill, sobretot) i la seva professió i, per una altra part, la seva dedicació al Poble de Déu. En aquest sentit, els diaques permanents són cridats a establir una comunicació fecunda entre aquests dos àmbits, convertint-se sempre en agents d'unitat i comunió.

Us demano a tots pregàries pel nou diaca i per tota la nostra Església. Us convido a participar en aquesta celebració tan significativa.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

«Darrere de la mort no hi ha un mur, hi ha una porta a l'esperança»

El que la sala es va quedar petita, aquest cop no és cap exageració. La sala Víctor Siurana de la UdL, on estava previst que acollís la presentació del llibre de Joan Viñas, *Com viure amb la malaltia*, estava tan plena que la UdL va decidir traslladar l'esdeveniment a la sala d'actes, que també es va omplir.

El Dr. Joan Viñas, ex rector de la Universitat de Lleida i ex responsable de Pastoral de la Salut, va dir que en el

llibre intenta explicar la seva convivència amb el càncer de ronyó, diagnosticat el desembre de 2014. «M'he anat acostumant a rebre males notícies», i va afegir que «darrere de la mort no hi ha un mur, sinó una porta a l'esperança». En aquest sentit, va destacar el suport que ha trobat en els místics, en el grup de revisió de vida i en els exercicis espirituals. Mn. Ramon Prat, autor del pròleg, va animar als assistents a «no tindre por

a fer la síntesi entre la cultura i la fe». Per la seva banda, Anna Maria Agustí, psicopedagoga i experta en acompanyament al dol, va afirmar que «en aquest llibre el doctor Viñas s'ha despullat» i va destacar «la necessitat

de fer silenci i contemplació per deixar parlar a Déu». Núria Mañé, de Publicacions de l'Abadia de Montserrat i Joan Biscarri, vicerector de la UdL, també van participar en aquesta presentació.

CERCA DE VOSOTROS

Un nuevo diácono permanente

Con mucha alegría les comunico que Francesc Domènech Jornet (La Granja d'Escarp, 1959), candidato al diaconado permanente, es aceptado por la Iglesia y recibirá este domingo, 24 de junio, la ordenación diaconal en la Catedral.

El Concilio Vaticano II (1962-1965) restauró el Diaconado como ministerio permanente. Las referencias son explícitas y numerosas en sus documentos. El papa Pablo VI en 1967 ordena este ministerio y especifica los campos de acción y las condiciones requeridas por los candidatos al Diaconado.

Como dice el Catecismo, «Los diáconos participan de una manera especial en la misión y la gracia de Cristo... los marca con una huella... y los configura con Él que se hizo "diácono", es decir, el servidor de todos. Entre otras cosas les corresponde asistir... en la celebración de los divinos misterios... de asistir a los matrimonios y bendecirlos, de proclamar el Evangelio y predicar, presidir los funerales y de consagrarse a los diversos servicios de la caridad» (núm. 1570).

El candidato lo ha recibido como una gracia de Dios. Es también para él una aventura que vive acompañado por su esposa, sin la cual, está convencido, no podría dar este paso con total libertad y disponibilidad. Los dos, y cada uno desde su responsabilidad propia y diferente, asumen con fervor este servicio a la Iglesia. Después de muchos años de casados y con un hijo, deberán compaginar dos ramas de la actividad humana: el servicio al mundo de la familia y del trabajo y el servicio al Pueblo de Dios. El resto de diáconos permanentes, que ya viven su ministerio en nuestra diócesis, bastante saben que este reto es muy ambicioso pero no imposible porque cuentan siempre con el don y la ayuda del Señor.

Durante estos últimos tiempos Francesc ha vivido y celebrado su fe en una parroquia de Lleida, lugar donde reside durante los días laborables y, sobre todo, en la Parroquia de Sant Jaume de la Granja d'Escarp, donde ha colaborado asiduamente y es muy conocido y querido por toda la comunidad. Su rector le ha acompañado en el tiempo del discernimiento y lo ha presentado al obispo para que pueda ser ordenado. El candidato ha obtenido una preparación académica adecuada en el IREL y ha completado una formación humana y espiritual orientada por los responsables diocesanos. Su experiencia profesional se ha situado en el mundo del comercio y de la ingeniería agronómica. A través de ella ha desarrollado un estimulante contacto con muchas personas y se ha provisto de un talante especial para transmitir el mensaje evangélico.

Como todos los demás candidatos, Francesc sintió que era necesario dar una respuesta significativa y comprometida a la llamada que Dios hace y, según lo que había vivido y sentía, debía ser afirmativa. Se lo agradezco en nombre de la Iglesia. También a su familia.

Con la ordenación diaconal, Francesc se convertirá ministro al servicio de la comunidad eclesial para todo lo que sea necesario, sobre todo para mostrar a Cristo en la catequesis, en la celebración de algunos sacramentos y en la caridad. Es cierto que debe cuidar de su fe personal y debe procurar ser siempre un testimonio vivo y auténtico, con palabras y obras, del Señor. Podríamos decir finalmente que el diácono permanente debe mantener para siempre dos preocupaciones de manera simultánea; por una parte, su familia (esposa e hijo, sobre todo) y su profesión y, por otra parte, su dedicación al Pueblo de Dios. En este sentido, los diáconos permanentes son llamados a establecer una comunicación fecunda entre estos dos ámbitos, convirtiéndose siempre en agentes de unidad y comunión. Os pido a todos oraciones por el nuevo diácono y por toda nuestra Iglesia. Os invito a participar en esta celebración tan significativa.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

La Seu Vella s'omple per la celebració del Corpus Christi

La Seu Vella de Lleida va acollir el 3 de juny la celebració del Corpus Christi de la Diòcesi de Lleida. El temple es va omplir amb més de 400 persones per participar d'aquesta festa religiosa.

El bisbe de Lleida, Salvador Giménez Valls, va presidir l'Eucaristia en la qual va demanar que «la nostra comunitat sigui una comunitat que aculli tothom». En aquest acte van tenir un paper rellevant els nens i les nenes que han rebut la Primera Comunió aquest any.

A més, el bisbe Salvador va recordar la feina de Càritas Diocesana de Lleida. La col·lecta de la jornada es va fer per a aquesta entitat, ja que també se celebrava el Dia de la Caritat.

Després de la Missa, va ser el moment de la processó, que va passar pel claustre fins a la Porta dels Apòstols i va continuar fins arribar a l'esplanada de darrere l'absis, on el bisbe Salvador amb la Custòdia, va beneir la ciutat.

El nostre prelat va tancar la cerimònia amb la tradicional benedicció i va demanar als assistents que

«mai deixin d'explicar qui és Jesús i què ha fet per la humanitat».

Cada dos anys, la festivitat del Corpus Christi se celebra a la Seu Vella. L'any que ve la missa del Corpus serà a la Catedral Nova i la processó arribarà fins a la plaça de la Paeria.

Càritas alerta de la cronificació de la pobresa a Lleida

Les Càritas de Lleida, Solsona i Urgell detecten que les desigualtats s'estan enquistant en la societat i els deutes ofeguen les economies familiars. Càritas ha atès durant l'any 2017, als bisbats de Lleida, Solsona i Urgell, 9.627 persones directament, i s'han beneficiat del seu suport 26.303 persones.

S'ha fet a través de 71 punts d'atenció, una xarxa de centres i parròquies en les que s'ha donat suport a les persones en programes d'acollida, de cobertura de necessitats bàsiques, de suport a la família i a la infància i d'inserció socio-laboral, suport a gent gran, en assessoria jurídica a immigrants, i en salut (drogodependències).

També, a través de tres empreses d'inserció: Troballes (Lleida), Cartaes (Tàrrrega) i Nougrapats (La Seu d'Urgell); i tres fundacions en l'àmbit laboral, a Solsona i a Cervera, per les quals han passat 53 persones, s'ha donat 161 beques, s'ha format en l'àmbit laboral 185 persones i s'ha donat acolliment i orientació laboral a 1.521 persones més.

En la tasca d'inserció socio-laboral s'han invertit un total de 2.508.150 euros entre les tres diòcesis. Lleida ha invertit 1.008.283 euros, Solsona 1.097.431 euros, i Urgell 402.436 euros. La xarxa humana de Càritas està formada per 1.354 voluntaris i 56 persones contractades.

El suport que fa Càritas a les famílies a través dels programes d'acollida i de cobertura de necessitats bàsiques és el que defineix a l'entitat. Perquè el seu servei és possible per l'exercici del compromís social de les comunitats parroquials. La qual cosa dona sentit a la seva acció. Quan s'aconsegueix que els pares tinguin ingressos s'enforteix el nucli familiar i es dona estabilitat als infants. Així Càritas millora la cohesió social i ajuda a la vertebració de la societat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La crida que Déu dirigeix a cadascú de nosaltres és un do que omple de joia» (22 d'abril).

@Pontifex: «La Paraula de Déu és la làmpada amb la que mirar el futur: amb la seva llum es poden llegir els signes del temps» (23 d'abril).

@Pontifex: «La vida té ple sentit quan l'ofereix com un do; esdevé insípida quan ens la quedem només per a nosaltres» (25 d'abril).

@Pontifex: «Els autèntics cristians no tenen por d'obrir-se als altres, de compartir els seus espais vitals transformant-los en espais de fraternitat» (25 d'abril).

La Parròquia de Sant Joan celebra el seu 850 aniversari

La Festivitat de Sant Joan d'enguany serà especial per a la parròquia que porta aquest nom a la ciutat de Lleida ja que commemora el seu 850 aniversari.

Recordem una mica la història: Guillem Pere de Ravidats, bisbe de Roda, va prendre possessió com a bisbe de Lleida el mes d'octubre de l'any 1149, pocs dies després de la conquesta feudal de la ciutat. El 29 d'abril de 1168, aquest prelat va reorganitzar l'Església de Lleida que llavors estava integrada per les parròquies de Sant Llorenç, Sant Martí, Sant Andreu, Sant Joan i Santa Maria Magdalena. La de Sant Joan emergí com la parròquia més important de la ciutat.

El temple romànic de Sant Joan de la Plaça s'atribueix a Pere de Coma. Aquest va endegar la construcció de la Seu Vella, a finals del segle XII.

D'octubre de 1868 a juny de 1869 el temple fou enderrocat per poder ampliar la plaça que li donava nom. Les seves restes soterrades van sortir a la llum l'any 1975 amb les obres de construcció d'un pàrquing subterrani.

L'arquitecte bilbaí Juli de Saracibar projectà el nou temple de Sant Joan Baptista, l'obra del qual va realitzar el lleidatà Celestí Campmany. El bisbe Josep Messeguer l'inaugurà el 27 d'octubre de 1895, tot i que la construcció no es va completar fins al 1902.

Enguany commemorem els 850 anys de la creació de la Parròquia de Sant Joan i el 150è aniversari de la demolició del temple romànic. Es farà memòria d'aquests dos esdeveniments en diferents actes celebratius que culminaran l'any 2020 amb el 125è aniversari de la inauguració del nou temple parroquial.

«No deixeu mai de llegir la Paraula de Déu»

La capella de l'IREL va acollir, el passat 30 de maig, la festa d'homenatge al professor Jaume Sidera amb motiu de la seva jubilació. La celebració va ser en el marc de l'Eucaristia de cloenda d'aquest curs. Després de 20 anys d'impartir classes sobre l'Antic Testament a l'IREL, el pare Jaume Sidera, de 88 anys, es jubila.

L'acte va començar amb una missa d'acció de gràcies presidida pel bisbe Salvador, qui va definir el pare Sidera com «un expert bíblic i un home bo». El bisbe va demanar al pare Sidera que «no es jubili mai de la recerca de la veritat ni faci vacances de seguir a Jesucrist».

Després de l'Eucaristia va ser el torn dels agraïments. Mar Pérez, doctora en Bíblia, va destacar «el llarg viatge del pare Sidera». Pérez va ressaltar els nombrosos llibres del claretià, afegint que «estima la Paraula de Déu, que és més penetrant que

les espases». Per la seva banda, el pare Jaume Sidera va recordar la seva infantesa, quan «la missa era en llatí, d'esquenes i en veu baixa». A continuació, va donar «gràcies a Déu per haver pogut fer alguna cosa per ell», i va «demandar perdó per les vegades que no ha estat a l'altura». I en la mateixa línia va fer una crida als assistents a «no deixar de llegir la Paraula de Déu». Va afegir que «Crist no ha vingut a eliminar el dolor, sinó a omplir-lo». A l'acte també es va llegir una carta del Dr. Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, agraïnt al pare Sidera haver il·luminat la vida de moltes persones.

REFLEXIONS

El tamboret de l'estiu 2018

L'educació és un tamboret de tres potes: la de la família, la de l'escola i la del lleure. Si en falla una, els infants i joves van coixos. Clausurat el curs 2017-2018, obrim les portes a l'educació del lleure, en el lleure, per al lleure i durant el lleure. Montessori va escriure: «Créixer és el temps de descobrir». Les imatges d'un llibre d'escola, les descripcions a la llar, no poden substituir la contemplació real dels arbres del bosc amb tota la vida que es desenvolupa al seu entorn.

L'ADN d'unes Colònies és la convivència amb una màgia especial: aprendre amb els altres, divertir-se, pujar muntanyes, cohesionar una patrulla, cantar, rebre i donar, pregar... s'aprèn a l'aire lliure i en grup més i millor que sol.

Les Colònies eduquen per i amb les vivències: regalen a la mainada un niu de novetats, complexitats i diversitats emmarcades en la natura paradisiàca andorrana amb unes aventures, de les quals les acampades en són penyora.

El miracle de les Colònies es troba en els infants que ajuden a madurar els joves monitors. «Cal viure la vida intentant que sigui un exemple per als nens i nenes», escrivia l'Anna a la Pasqua Jove d'AINA. Les Colònies són una autèntica immersió dels joves en el món del voluntariat i en la societat del compromís. Durant els nous mesos del curs, la vuitantena de monitors i monitors s'han trobat, presencialment o per internet, per treballar el ventall de valors que transmeten a les Colònies, ensems que «donen sentit» (diu el Glenn) al seu «fer camí per la vida».

El Bisbe Lynn recorda el darrer discurs de Martin Luther King «Cim de la muntanya», ara fa 50 anys, i ens exhorta: «posem-nos a caminar per mantenir el llegat de justícia, igualtat i llibertat». Joioses Colònies de somni 2018: Cantem «vinc a Colònies per cantar amb tu i perquè tu cantis amb mi». Caminem: «el telenotícies de les Colònies són les caminades de cada dia». Ens emmirallem als llacs que reflecteixen la germanor. Conquerim els cims perquè el nostre «jo» visqui en plena llibertat.

Mn. Ramon de Canillo

AGENDA

► **Diumenge, 24 de juny**, sant Joan Baptista, patró del Bisbat de Lleida:

—A les 11 h, Eucaristia a la Parròquia de Sant Joan.

—A les 18 h, ordenació diaconal d'en Francesc Domènech a la Catedral.

► **Del 28 de juny a l'1 de juliol**. Pelegrinatge diocesà a Lourdes. L'Hospitalitat de Lourdes organitza un any més el pelegrinatge a aquest santuari francès. El bisbe Salvador acompanyarà els pelegrins els quatre dies.

► **Exercicis espirituals**. Lloc: Col·legi Claver. Dies: del 2 de juliol (abans de dinar) fins al 7 de juliol (després de dinar). Preu: 150 €. Director: Mn. Jaume Pedrós. Inscripcions: fins al 26 juny (9 a 14 h i 17 a 20 h de dll. a dv.). A la porteria del Bisbat de Lleida - tel. 973 268 628.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. ■ Dilluns (lit. hores: de la Solemnitat, 4a setm.) [2R 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, verge i màrtir.

26. ■ Dimarts [2R 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14]. □ *Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Tortosa i Urgell*: sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prevere fundador de l'Opus Dei; sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat a Còrdova (925), nat a Gàlícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans màrtirs; sant David, ermità (s. V); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dimecres [2R 22,8-13;23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20]. Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i doctor de l'Església; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ Dijous [2R 24,8-17 / SI 78 / Mt 7,21-29]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Es-mirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimí, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Divendres [Fets 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa

Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dissabte [Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, verge.

JULIOL

1. ■ Diumenge vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Sa 1,13-15;2,23-24 / SI 29 / 2C 8,7.9.13-15 / Mc 5,21-43 (o bé, més breu: 5,21-24.35b-43)]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. III aC); santa Elionor (Leonor), mr.

Nativitat de Sant Joan Baptista (B)

COMENTARI

El Baptista és testimoni a favor de la Llum

Naixement de sant Joan Baptista (s. XV)
de Domenico Ghirlandaio

El 2n Càntic del Servent de Déu presenta un personatge amb missió universal: *els pobles llunyans*. La crida té lloc ja *abans de néixer*: és acció de Déu que ve de l'eternitat. Però la presa de consciència del qui és cridat té lloc en un moment concret de la seva història.

És vocació per a la paraula que *fa dels llavis del servent una espasa tallant*, com la paraula de Déu (He 4,12).

La sensació de fracàs ve compensada pel convenciment de què *el Senyor té a les mans la meua causa*.

Primer la missió té com a marc *el poble d'Israel*; al final s'eixampla: *Et faig llum de les nacions*.

Al primer viatge missioner Pau i Bernabé, enviats per l'Esperit Sant i per l'església d'Antioquia de Síria (Ac 13, 1s), arriben a Antioquia de Pisídia on *el dissabte els caps de la sinagoga els invitaren a exhortar el poble*.

Pau recorda l'elecció de Déu a favor d'Israel, fixant-se en què *de la descendència de David, Déu ha donat a Israel —com havia promès— un Salvador que és Jesús*.

De Jesús n'és testimoni excepcional *Joan el Baptista: enviat de Déu que vingué com a testimoni a donar testimoni de la Llum perquè per ell tothom cregués en la Llum*, que és Jesús (Jn 1,6s). El seu testimoniatge té força especial perquè al seu temps *tots pensaven si Joan no fóra potser el Messies* (Lc 3,15).

Pot sorprendre que, si l'Encarnació del Fill de Déu és *al sisè mes* després que *Elisabet quedà embarassada* (Lc 1,24.26), i que *per aquells dies Maria se n'anà a casa d'Elisabet* on *quedà uns tres mesos* (Lc 1,39.56), ara precisament al naixement i circumcisió del Baptista no hi surt Maria.

Lc organitza el seu material amb escenes consecutives, perquè a cada escena hi hagi els protagonistes que convé destacar llavors: ara «l'escenari» l'han d'omplir Zacaries i Elisabet amb el seu fill.

L'àngel havia dit a Zacaries: *la teua muller et donarà un fill i li posaràs el nom de Joan*. Tot i que l'entorn familiar volien que es digués Zacaries, com el seu pare, tant el pare com la mare tenen clar l'encàrrec de l'àngel de Déu: *S'ha de dir Joan*.

Per què? Perquè així ho vol Déu!

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 49,1-6)

Escolteu-me, illes i costes, estigueu atents, pobles llunyans: Abans de néixer, el Senyor em cridà, quan era al si de la mare, ell pronuncià el meu nom, convertí els meus llavis en una espasa tallant i em cobrí amb l'ombra de la seva mà, féu de mi una fletxa aguda, em guardà en el seu buirac, i em digué: «Ets el meu servent, Israel, estic orgullós de tu.» Jo estava pensant: «M'he cansat en va, he consumit les meves forces per no res.» De fet el Senyor sostenia la meua causa, el meu Déu em guardava la recompensa. El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent i fes tornar el poble de Jacob, li reunís el poble d'Israel; m'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria; però ara ell em diu: «És massa poc que siguis el meu servent per a restablir les tribus de Jacob i fer tornar els supervivents d'Israel; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meua salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra.»

► Salm responsorial (138)

R. *Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable.*
Heu penetrat els meus secrets, Senyor, i em coneixeu, / vós veieu quan m'assec o quan m'aixeco, / descobriu de lluny estant els meus propòsits, / sabeu bé si camino o si reposo, / us són coneguts tots els meus passos. R.

Vós heu creat el meu interior, / m'heu teixit en les entranyes de la mare. / Us dono gràcies per haver-me fet tan admirable, / és meravellosa la vostra obra. R.
Us era tot jo ben conegut, / res de meu no us passava per alt quan jo m'anava fent secretament, / com un brodat, aquí baix a la terra. R.

► Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 13,22-26)

En aquells dies, Pau digué: «Als nostres pares, Déu els donà David per rei i, testimoniant a favor d'ell digué: «M'he fixat en David, fill de Jesè, que és un home com el desitja el meu cor, ell durà a terme tot el que em proposo.» De la descendència d'ell, tal com ho havia promès, Déu ha donat a Israel un Salvador, que és Jesús. Abans que vingués ell, Joan va predicar a tot el poble d'Israel un baptisme de conversió. Però Joan, en acabar la seva missió deia: Jo no sóc pas allò que vosaltres penseu, però després de mi en ve un altre de qui no sóc digne de deslligar el calçat dels peus. «Germans, a nosaltres, els descendents d'Abraham, i també a tots vosaltres que creieu en Déu, ens envia Déu aquest missatge de salvació.»»

► Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

(Lc 1,57-66.80)

Quan es complí el temps, Elisabet tingué un fill. Els veïns i els parents sentien dir que el Senyor li havia fet aquest favor tan gran, i tots la felicitaven. El dia vuitè es reuniren per circumcidar el nen, i proposaven que es digués Zacaries, com el seu pare. Però la mare s'hi oposava dient: «No, que s'ha de dir Joan.» Ells li replicaren: «Però si no hi ha ningú de la família que se'n digui!» Llavors feren senyes al pare preguntant-li com volia que es digués. Ell demanà unes tauletes i escriví: «S'ha de dir Joan.»

Tots se'n van meravellar. I a l'instant Zacaries recobrà la paraula i beneïa Déu. Un gran respecte s'apoderà de tots els veïns. La gent en parlava per tota la muntanya de Judea, i tothom qui ho sentia en guardava el record i es preguntava: «Què serà aquest noi?», perquè la mà del Senyor era amb ell. I el noi creixia i s'enfortia en l'Esperit, i va viure al desert fins al dia que es va manifestar a Israel.

► Lectura del llibre de Isaïas (Is 49,1-6)

Escuchadme, islas; atended, pueblos lejanos: El Señor me llamó desde el vientre materno, de las entrañas de mi madre, y pronunció mi nombre. Hizo de mi boca una espada afilada, me escondió en la sobra de su mano; me hizo flecha bruñida, me guardó en su aljaba y me dijo: «Tú eres mi siervo, Israel, por medio de ti me glorificaré». Y yo pensaba: «En vano me he cansado, en viento y en nada he gastado mis fuerzas». En realidad el Señor defendía mi causa, mi recompensa la custodiaba Dios. Y ahora dice el Señor, el que me formó desde el vientre como siervo suyo, para que le devolviese a Jacob, para que le reuniera a Israel; he sido glorificado a los ojos de Dios. Y mi Dios era mi fuerza: «Es poco que seas mi siervo para restablecer las tribus de Jacob y traer de vuelta a los supervivientes de Israel. Te hago luz de las naciones, para que mi salvación alcance hasta el confín de la tierra».

► Salmo responsorial (138)

R. *Te doy gracias porque me has escogido portentosamente.*

Señor, tú me sondeas y me conoces. / Me conoces cuando me siento o me levanto, / de lejos penetras mis pensamientos; / distingues mi camino y mi descanso, / todas mis sendas te son familiares. R.

Tú has creado mis entrañas, / me has tejido en el seno materno. / Te doy gracias porque me has plasmado portentosamente, / porque son admirables tus obras. R.
Mi alma lo reconoce agradecida, / no desconocías mis huesos. / Cuando, en lo oculto, me iba formando, / y entretejiendo en lo profundo de la tierra. R.

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 13,22-26)

En aquellos días, dijo Pablo: «Dios suscitó como rey a David, en favor del cual dio testimonio, diciendo: «Encontré a David», hijo de Jesé, «hombre conforme a mi corazón, que cumplirá todos mis preceptos». Según lo prometido, Dios sacó de su descendencia un salvador para Israel: Jesús. Juan predicó a todo Israel un bautismo de conversión antes de que llegara Jesús; y, cuando Juan estaba para concluir el curso de su vida, decía: «Yo no soy quien pensáis, pero, mirad, viene uno detrás de mí a quien no merezco desatarle las sandalias de los pies». Hermanos, hijos de linaje de Abrahán y todos vosotros los que tenéis a Dios: a nosotros se nos hay enviado esta palabra de salvación».

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 1,57-66.80)

A Isabel se le cumplió el tiempo del parto y dio a luz un hijo. Se enteraron sus vecinos y parientes de que el Señor le había hecho una gran misericordia, y se alegraban con ella. A los ocho días vinieron a circumcidar al niño, y querían llamarlo Zacarías, como su padre; pero la madre intervino diciendo: «¡No! Se va a llamar Juan». Y le dijeron: «Ninguno de tus parientes se llama así». Entonces preguntaban por señas al padre cómo quería que se llamase. Él pidió una tablilla y escribió: «Juan es su nombre». Y todos se quedaron maravillados. Inmediatamente se le soltó la boca y la lengua, y empezó a hablar bendiciendo a Dios. Los vecinos quedaron sobrecogidos, y se comentaban todos estos hechos por toda la montaña de Judea. Y todos los que los oían reflexionaban diciendo: «Pues ¿qué será este niño?». Porque la mano del Señor estaba con él. El niño crecía y se fortalecía en el espíritu, y vivía en lugares desiertos hasta los días de su manifestación a Israel.